

majíc jiného jmění v době postupu, postoupila žalovanému všechna práva a že tudíž na něho přešly podle § 1409 obč. zák. i veškeré závazky z této smlouvy, tedy i závazek splniti žalobcovu pohledávku. Předem jest uvést, že jest odvolací soud na omylu, pokud míní, že předpis § 1409 obč. zák. předpokládá převod veškerého jmění, nebo majetku; stačí i zcizení určité kvoty jeho, nebo zcizení jen zvláštního majetku, tvořícího určitou hospodářskou jednotku (rozh. 11269, 9001 a 5416 sb. n. s.); na druhé straně přecházejí na nabyvatele jen dluhy, jež tu byly v době převzetí jmění nebo podniku (rozh. 7072 sb. n. s.). V tom směru bylo zjištěno prvním soudem, že firma Dřevařsko-průmyslové podniky postoupila dne 26. října 1923 žalovanému k zajištění všech jeho nároků proti ní jak z dřívějších záloh a zápůjček, tak i zejména záloh a zápůjček poskytnutých firmě na manipulaci lesa u L. všechna svá práva vyplývající ze smlouvy se seniorátem rodiny Z. ohledně koupě lesa toho a dále veškeré výrobky, které budou firmou vyráběny, do jeho výhradního vlastnictví. Práva, vyplývající pro firmu Dřevařsko-průmyslové podniky z koupi lesa u L. za účelem jeho exploitace, jest sice pokládati za zvláštní majetek, tvořící určitou hospodářskou jednotku (rozh. 11269, 9001 a 6516 sb. n. s.), avšak postup práv těch nelze přes to podřaditi pod ustanovení § 1409 obč. zák., neboť nejde o trvalý, definitivní převod zcizení jmění na žalovaného, nýbrž jen o převod zajišťovací, který měl poskytnouti žalovanému pouze jistotu, že bude uspokojena zúplna, neb aspoň z části jeho pohledávka, kterou měl za Dřevařsko-průmyslovými podniky jednak ze zápůjček, jednak z právního jich zastupování. To je patrné z nesporné skutečnosti, že smlouvou ze dne 13. listopadu 1924 ne žalovaný, nýbrž firma Dřevařsko-průmyslové podniky postoupila veškerá práva získaná úmluvou se svěřenstvím Z., i veškerý materiál v lese získaný R-ovi a Sch-ovi, kteří tudíž nabyli zmíněného jmění přímo od Dřevařsko-průmyslových podniků. Nepřistoupil tedy žalovaný převzetím zmíněných práv k exploitaci lesa u L., poněvadž je převzal jen ku svému zajištění, k dluhům Dřevařsko-průmyslových podniků a není proto nárok žalobcův proti němu odůvodněn ani podle § 1409 obč. zák.

Čís. 12610.

Pojišťovací smlouva.

Podle § 65 odst. 2 zákona o pojišťovací smlouvě jest rozhodná hotovost zcizovacího právního jednání, které jest dokonáno i při kupu nemovitosti projevem srovnalé vůle obou stran, aniž zapotřebí formy písemnosti.

K nabytí vědomosti o pojištění ve smyslu § 65, druhý odstavec poslední věty, zákona o pojišťovací smlouvě se nevyžaduje, aby byly sděleny podrobnosti smlouvy, stačí, dověděl-li se nabyvatel sdělením o pojištění, což se nemusí ani státi zcizitelem, nýbrž může pocházeti i od třetí osoby, jméno pojišťovny a že jde o požární pojištění.

(Rozh. ze dne 13. května 1933, Rv II 66/32.)

Žalující pojišťovna domáhala se na žalovaném zaplacení premie z požárního pojištění s odůvodněním, že žalovaný koupil pojištěnou nemovitost od dosavadního pojištěnce dne 20. prosince 1928, téhož dne se ujal držby nemovitosti a téhož dne byl uvědoměn o pojistce a poněvadž dal výpověď opožděně, teprve dne 7. února 1929, přešly povinnosti z pojišťovací smlouvy na něho. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Výtka (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), že se odvolací soud nezabýval kupní smlouvou ze dne 20. prosince 1928, zejména článkem III. a VI., dle nichž držba a nebezpečí s nemovitostí spojené přechází na kupitele dnem podepsání kupní smlouvy, odporuje spisům, neboť odvolací soud vychází z předpokladu, že obě strany podepsaly tohoto dne kupní smlouvu a že téhož dne přešla držba nemovitosti na žalovaného. Rozpor se spisy, záležející prý v tom, že odvolací soud má tento den oboustranného podpisu za zjištěný proto, že prý ho žalovaný nepopřel (srovnej jeho výpověď na 1. č. 14), jest bezpodstatný, poněvadž rozhodujícím jest podle § 65 odstavec 2 zákona o pojišťovací smlouvě hotovost zcizovacího právního jednání (jak i vysvětlivky min. spr. z roku 1915 strana 97 a 99 uvádějí), které jest dokonáno i při kupu nemovitostí projevem srovnalé vůle obou stran (§§ 869, 861 a 1053 obč. zák.) aniž zapotřebí formy písemnosti. Důvodnou není ani výtka podle § 503 čís. 4 c. ř. s., že se pouhé sdělení jména pojišťovny žalovanému dne 20. prosince 1928 nerovná nabytí vědomosti o pojištění ve smyslu § 65 odst. 2 poslední věta zákona o pojišťovací smlouvě, poněvadž prý nebyly sděleny podrobnosti smlouvy. Neboť zákon tak výslovně nestanovil, ba ani nestanoví, že se sdělení o pojištění nabyvateli musí státi zcizitelem; stačí proto nabytí vědomosti od kohokoliv, tedy i od třetí osoby (srovnej i vysvětlivky strana 99), která pravidelně nebude asi tak informována, aby mohla sdělit i veškeré podrobnosti smlouvy. Dověděli-li se, jak bylo zjištěno, žalovaný 20. prosince 1928 nejen jméno pojišťovny, nýbrž i že jde o požární pojištění, stačí to úplně k zákonému pojmu nabytí vědomosti.

Čís. 12611.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Pro příslušnost pracovních soudů nestačí, by spory z pracovního, služebního nebo učebního poměru, založeného soukromoprávní smlouvou, vznikly mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, nýbrž se vyžaduje, by též v době, kdy jsou vznášeny na pracovní soud, mezi oněmi osobami trvaly. Přešla-li taková pohledávka postupem, nelze ji vymáhati na pracovním soudě. Lhostejno, že postupitel bude snad moci nepostoupený zbytek pohledávky vymáhati na pracovním soudě.

(Rozh. ze dne 18. května 1933, R I 341/33.)